

Olin pieni, punatukkainen tyttö. Vähän pulleaposkinen, hyväksyntää vailla. Ujo ja herkkä kalatyttö. Rakastunut niin kuin viisivuotias tulisesti voi olla. Ihan parhaaseen kaveriini, joka päivittäin toi loisteen hiekkalaatikolleni. Meitä erotti vain verkkoaita ja portti, jonka kautta Kivimieheni tuli luokseni. Hyvinkin luonnollisesti aloimme leikkiä kotia, keksimme nimet puolisoille, joitten lapsi saunasta löytynyt halko oli. Kaikki oli viatonta niinkuin lapsen silmin asiat on. Ja kuitenkin niin oikein ja luonnollista samaan aikaan. Oli syntymäpäivänäni. Ujosti Kivimies toi minulle lahjan. Lahjan, jonka muistan 44 vuotta myöhemminkin kristallin kirkkaasti. Kivi, johon oli askarreltu ihmisen kasvot. Painoin kiven sydäntäni vasten, säilöin muiston siltä varalta, että kivi katoaa. Ei se kadonnut, moneen vuoteen. Kasvoimme, Kivimies löysi uusia ystäviä, niin minäkin. Kivi säilyi ensin muistojen laatikossa, sitten vintillä pahvilaatikossa. Mutta säilyi. Kivimieshestä kasvoi komea nuorimies, minä olin edelleen ujo. Kivimies löysi tyttöystävän, minulla kesti hieman kauemmin pariutua. Meni kolmekymmentä vuotta, enkä ollut Kivimiehen kanssa tekemisissä. Elämämme kulkivat omia reittejään. Henkiset asiat alkoivat kiinnostaa, aloin uskoa uniin. Eräänä yönä, kaikkien vuosien jälkeen näin unta Kivimiehestä. Etsin hänet käsiini, laitoin pienen viestin. Kivimies muisti minut vuosien takaa, olin kuulemma hehkunut. Nyt kuljemme edelleen erikseen, mutta rinnakkain. Kivimies ja pieni punatukkainen tyttö, etsimässä paikkaansa universumissa.